

РЕШЕНИЕ

№ 7330

гр. София, 16.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 19.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4379** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по искова молба на Д. К. Н., с която срещу [община] е предявен иск с правно основание чл.104, ал.1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/ за присъждане на сумата в размер на 3180 лева, представляваща обезщетение за вреди съобразно чл.104 ЗДСл за периода от 28.04.2015г. до 28.10.2015г., по 530 лева месечно; мораторна лихва за периода от 31.05.2017г. до 27.05.2020г. в размер на 966 лева и законна лихва върху главницата от 3180 лева, считано от деня на завеждане на иска до окончателното изплащане на сумата.

От фактическа страна в исковата молба се излага, че с Решение № 6682/30.05.2017г., постановено по адм.д. № 2826/2016г. по описа на Върховния административен съд е отменена Заповед № 94Д-125-1/12.06.2017г., с която било прекратено служебното й правоотношение на длъжността „Секретар“ на [община]. Предвид това намира, че е осъществена първата предпоставка за уважаване на предявения иск. За процесния период ищцата не била работила по трудово или служебно правоотношение. Със Заповед № РД-09-216/12.06.2017г. на кмета на [община] ищцата била възстановена на длъжност като й било определено възнаграждение в размер на 1220 лева. Ответникът заплатил сумата от 7320 лева като взел за основа посоченият размер на определената основна заплата при възстановяване на длъжността. Този размер ищцата намира, че е неправилно определен – според нея той трябва да е 1750 лева и съответно дължимото обезщетение за периода от 6 месеца следва да е в размер на 10 500 лева.

Предвид това счита, че ответникът ѝ дължи сумата от 3180 лева, представляваща разликата в размера на обезщетение, определен при основна заплата 1750 лева и при основна заплата в размер на 1220 лева.

В съдебно заседание изложеното в исковата молба и предявените искове се поддържат чрез адв.П., която моли да бъде взето предвид обстоятелството, че размерът на основната заплата при възстановяването не е съобразен с вътрешните правила за определяне на работната заплата в общинската администрация, както и това, че преди уволнението ищцата е била с основна заплата в максимално предвидения за длъжността размер. В предходните години получавала винаги възможно най-високите оценки на изпълнението, с оглед което размерът на заплатата ѝ следва да бъде определен поне към осреднената стойност между нормативно предвидения минимум и максимум. Претендира присъждането на разноски по производството като адвокатското възнаграждение бъде присъдено за процесуално представителство на материално затруднено лице. Възражава срещу прекомерността на заплатеното от ответната страна адвокатско възнаграждение.

Ответникът по предявените искове, в писмен отговор на исковата молба, намира исковите претенции за неоснователни поради липса на настъпили вреди. Не оспорва, че наложеното на ищцата дисциплинарно наказание „уволнение“ е отменено с посоченото в исковата молба решение на ВАС. В изпълнение изискването на чл.104, ал.1 ЗДСл ищцата е възстановена на работа на 12.06.2017г., за което е издадена Заповед № РД-09-216/12.06.2017г. на кмета на [община], с която ѝ е определено възнаграждение в размер на 1220 лева, при спазване изискванията на действащата към този момент нормативна уредба. При възстановяването ѝ на работа на ищцата било изплатено обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл в общ размер на 7320 лева или по 1220 лева на месец за определените по закон 6 месеца. Обезщетението било изчислено към датата на възстановяване на ищцата на работа, за което била издадена Заповед № РД-09-217/12.06.2017г. С изплащането на дължимото обезщетение според ответника е изпълнена разпоредбата на чл.104, ал.1 ЗДСл. Твърдението за дължим по-висок размер на обезщетението намира за недоказано. Освен това заповедта, с която била възстановена ищцата на работа и съответно бил определен размер на основната заплата не била обжалвана от нея. Възнаграждението било определено при спазване на Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация. Съгласно поименното щатно разписание на длъжностите в [община], в сила от 01.05.2017г., на лицето, което към този момент е заемало длъжността „Секретар“ на [община] било определено възнаграждение в размер на 1220 лева, а основната месечна заплата на кмета на [община] е 1565 лева.

В съдебно заседание чрез адв.Г. моли за отхвърлянето на предявените искове, тъй като възнаграждението на ищцата е правилно определено при спазване на законовите изисквания. Подробни аргументи излага в писмена защита. Претендира присъждането на разноски. Възражава срещу претенцията на ищцата за присъждане на разноски.

Софийска градска прокуратура чрез прокурор К. моли за отхвърлянето на исковата претенция като неоснователна. Поддържа, че доколкото актът за определяне на заплатата не е обжалван и е влязъл в сила, не са налице основания за уважаване на иска.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед № 1/27.04.2015г. на кмета на [община] /л.37 по делото/ на ищцата Д. К. Н., държавен служител с придобит V старши ранг, на длъжност „Секретар“ на [община], е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“, считано от датата на връчване на заповедта. Видно от отбелязаното в нея, тя е връчена на ищцата на 25.05.2015г.

Заповедта е отменена с Решение № 268/08.01.2016г., постановено по адм.д. № 201/2015г. по описа на Административен съд – Стара Загора. Решението е оставено в сила с Решение № 6682/30.05.2017г. по адм.д. № 2826/2016г. на ВАС.

Със Заповед № РД-09-216/12.06.2017г. на кмета на [община] /л.39 по делото/ ищцата, на основание чл.122, ал.1 ЗДСл във връзка с влязлото в сила съдебно решение, е възстановена на длъжността „Секретар“ на [община], считано от 12.06.2017г. като ѝ е определено основно месечно възнаграждение в размер на 1220 лева. Препис от заповедта е връчен на ищцата на 12.06.2017г.

Със Заповед № РД-09-217/12.06.2017г. /л.41 по делото/ кметът на [община] е наредил на служителя Д. К. Н., на основание чл.104, ал.1, изр.1-во ЗДСл и във връзка с влязлото в сила съдебно решение, да бъде изплатено обезщетение в размер на основната заплата, определена към момента на признаване на уволнението за незаконно от Върховния административен съд по адм.д. № 2826/2016г. за цялото време, през което не заема държавна служба, но за не повече от 6 месеца. Посочено е, че обезщетението възлиза на 7320 лева, равняващо се на 6 месечни основни работни заплати от по 1220 лева. Заповедта, съгласно отбелязаното в нея саморъчно от ищцата, ѝ е връчена на 12.06.2017г.

Съгласно поименно разписание на длъжностите в [община], утвърдено от кмета на общината, в сила от 01.05.2017г. /л.42 и сл. по делото/, длъжността „Секретар“, под номер 16 в разписанието, се заема от А. В., с образователна степен магистър, по служебно правоотношение, ранг I старши, код по НКПД 1112-6083, ниво на основната месечна заплата – 12, степен на основната месечна заплата – 4, индивидуален размер на основната месечна заплата 1220 лева.

Прието като доказателство е и платежно нареждане /л.40 по делото/, видно от което сумата на нареденото със Заповед № РД-09-217/12.06.2017г. обезщетение е преведена на ищцата.

Със Заповед № РД-09-218/12.06.2017г. на кмета на [община] /л.46/ на основание чл.103, ал.1, т.3 във вр. с чл.104, ал.2 ЗДСл служебното правоотношение с ищцата е прекратено като заповедта ѝ е връчена на датата на издаването ѝ.

По делото са приети като доказателства и не са оспорени от ищцата, Вътрешни правила за работната заплата в общинската администрация на [община], утвърдени със Заповед № РД-09-510/31.07.2012г. на кмета на общината, в сила от 01.08.2012г.

За изясняване на спора от фактическа страна, по делото е прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза, изготвено от вещото лице С. С., което съдът кредитира като обективно и компетентно дадено. От заключението на вещото лице и обясненията, дадени от него в съдебно заседание се установи, че индивидуалната работна заплата на държавен служител за длъжността „Секретар“ в [община] правилно е определена в размер на 1220 лева, тъй като попада в интервала между минимално и максимално предвидения размер на заплатата за длъжността. Заплатата е определена съобразно Класификатора на длъжностите в администрацията и Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, при съобразяване на длъжностното ниво, наименованието на длъжността, образователната

степен, ранга и професионалният опит. Според вещото лице за длъжността би могла да бъде определена и по-висока заплата, но това зависи изцяло от финансовите възможности на общината.

При така установеното от фактическа страна, съдът достига до следните правни изводи:

В настоящия случай съдът е сезиран с претенция за присъждане на сумата в размер на 3180 лева, представляваща обезщетение на ищцата за времето, през което е останала без работа вследствие незаконното уволнение, с оглед което предявеният иск е с правно основание чл.104, ал.1 ЗДСл. Искът е предявен след отмяната по съдебен ред на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение и срещу [община], която е юридическо лице /чл.14 ЗМСМА/, съответно е допустим – чл.204, ал.1 и чл.205, ал.1 АПК.

Разгледан по същество, искът е неоснователен.

Съгласно чл.121, ал.1, т.3 ЗДСл, държавният служител има право да иска обезщетение за времето, през което не е бил на държавна служба поради прекратяването на служебното правоотношение. Нормата на чл.121, ал.1, т.3 ЗДСл не съдържа указания относно размера на обезщетението, което служителят има право да иска, когато прекратяването на служебното му правоотношение бъде признато за незаконно. Размерът се определя съобразно чл.104, ал.1 ЗДСл в редакцията ѝ, действаща към възникване на правото на обезщетението за държавния служител - когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда. Разпоредбата гласи, че "когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение."

Следователно размерът, до който може да се претендира обезщетението по чл.104, ал.1 ЗДСл, в случая е за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца, като базата на изчислението е основната заплата на държавния служител към момента на признаването на уволнението за незаконно.

С оглед горната нормативна уредба и фактите по делото на ищца се дължи обезщетение в шесткратния размер на основна заплата за заеманата от него длъжност към момента на признаване на уволнението му за незаконно – 30.05.2017г., датата на постановяване на решението на касационната инстанция, с което е оставено в сила решението на Административен съд – Стара Загора по адм.д. № 201/2015г., с което е отменена заповедта на кмета на [община] за налагане на ищцата на дисциплинарно наказание „уволнение“.

Безспорен е между страните фактът, че ищцата, преди уволнението, е заемала по служебно правоотношение длъжността „Секретар“ на [община]. Към датата на постановяване на съдебното решение тази длъжност се заема от друго лице с определена индивидуална месечна заплата в размер на 1220 лева. При възстановяването на ищцата на заеманата от нея длъжност със Заповед №

РД-09-216/12.06.2017г. на кмета на [община], ѝ е определена индивидуална месечна заплата в същия размер, а именно 1220 лева. Заповед № РД-09-216/12.06.2017г. на кмета на [община] е връчена на ищцата на 12.06.2017г. и не е оспорена от нея. Въпросът за размера на индивидуалната основна месечна заплата, елемент от задължителното съдържание на акта за назначаване на държавния служител /чл.11, ал.2 ЗДСл/, така, както е разрешен с посочения административен акт, не подлежи на преразглеждане в настоящото производство, по арг. от разпоредбата на чл.124, ал.1 ЗДСл.

Дори да се приеме обратното, то искът отново е неоснователен, тъй като индивидуалната основна месечна заплата на ищцата, определена в размер на 1220 лева, е съобразена с всички нормативни изисквания, в каквато насока е и заключението на вещото лице.

Съгласно разпоредбата на чл.67, ал.4 ЗДСл органът по назначаването определя индивидуалния размер на основната заплата на държавния служител, като отчита нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалния опит. Според ал.3 на с.р. минималните и максималните размери на основните заплати по нива и степени, размерите на допълнителните възнаграждения по ал.7, т.1 - 5, както и редът за получаването им се определят с наредба на Министерския съвет и не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство. Съгласно ал.6 на чл.67 ЗДСл определянето и увеличаването на индивидуалния размер на основната заплата на държавния служител се извършва по реда на наредбата по ал.3, а именно Наредбата за заплатите на служителите в държавната администрация, приета с ПМС № 129 от 26.06.2012 г., в сила от 01.07.2012 г.

Съгласно чл.3, ал.2 от наредбата, основната месечна заплата се определя по нива и степени съгласно приложение № 1, като се отчита нивото на заеманата длъжност, квалификацията и професионалният опит, освен ако друго не е определено в специален закон. Нивата на основните месечни заплати се определят въз основа на длъжностните нива в Класификатора на длъжностите в администрацията /КДА/ - ал.3 на с.р. като всяко ниво на основните месечни заплати за длъжност включва шест степени, всяка от които има минимален и максимален размер на основната месечна заплата на служителите, заемащи длъжности в съответното ниво.

В настоящия случай заеманата от ищцата длъжност „Секретар“ на община с население до 50 000 души, съобразно действащата към датата на възстановяването на длъжността нормативна уредба, попада в ръководно ниво 6А по Класификатора на длъжностите в администрацията /КДА/, ред. ДВ, бр.44/02.06.2017г. и четвърта степен. Съгласно Приложение № 1 към чл.3, ал.2 от наредбата, минималният размер на основната месечна заплата за ръководно ниво 6А, четвърта степен, е 750 лева, а максималният размер – 2400 лева. На ищцата е определена индивидуална месечна основна заплата в размер на 1220 лева, което е над нормативно установения минимум за съответното ниво и степен. Този размер е съобразен с посочените по-горе изисквания като ищцата не доказва, че следва да бъде определен по-висок размер на заплатата. Това не може да бъде постигнато с допускането на повторна експертиза, която да отговори на така поставените въпроси, нито с допускането на допълнителна експертиза със задачата, формулирана в съдебно заседание на 19.11.2020г., защото освен с посочените изисквания, основният размер на заплатата на ищцата следва да бъде съобразен със заплатите на останалите служители в общината, тъй като според чл.5, ал.1 от наредбата, индивидуалните брутни месечни заплати на служителите в

държавната администрация се определят в рамките на разходите за заплати, възнаграждения и задължителни осигурителни вноски по бюджетите на първостепенните разпоредители с бюджет съгласно закона за държавния бюджет на Република България за съответната година, Закона за местното самоуправление и местната администрация и Закона за общинските бюджети. Т.е. основната заплата на ищцата освен с посочените нормативни изисквания следва да бъде съобразена с финансовите възможности на общината. От друга страна не се доказва по делото, че ответникът е разполагал с финансова възможност да определи по-висок размер /в съответствие с останалите нормативно предвидени условия/, но не го е сторил.

Неоснователно намира съдът възражението, че при определяне на размера на заплатата на ищцата е следвало да бъдат съобразени всички получени от нея през годините оценки на изпълнението. На първо място, защото увеличение се допуска като правна възможност, а не представлява задължение на органа по назначаването /чл.11, ал.1, т.1 от наредбата и чл.11, ал.1, т.1 от Вътрешните правила за работната заплата на [община] – л.48 и сл./, а на следващо място защото чл.12, ал.1 от правилата предвижда, че индивидуалната основна месечна заплата на служителя може да се увеличава въз основа на последната годишна оценка на изпълнението, а не въобще въз основа на всички получени оценки през годините. Тъй като правоотношението на ищцата е прекратено през м.април 2015г., а е възстановена на длъжността през м.юни 2017г., то в случая липсва оценка на изпълнението за предходния период, вкл. за 2016г., въз основа на която да бъде увеличен размера на заплатата.

По изложените съображения съдът намери иска за неоснователен и като такъв той следва да бъде отхвърлен. Неоснователни предвид това са и акцесорните икове за лихви, които също следва да бъдат отхвърлени.

При този изход на спора се следват разноски на ответника за заплатено адвокатско възнаграждение, на основание чл.143, ал.4 АПК, вр. чл.10, ал.4 ЗОДОВ. Възражението на адв.П. за прекомерност на същото съдът намира за основателно, с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото. Предвид това разноските на ответника, при съобразяване на нормата на чл.8, ал.1, т.2 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, следва да бъдат редуцирани до 500 лева.

Водим от горното, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от Д. К. Н. срещу [община] иск с правно основание чл.104, ал.1 ЗДСл за присъждане на сумата в размер на 3180 лева, представляваща обезщетение на ищцата за времето, през което е останала без работа за периода от 28.04.2015г. до 28.10.2015г. или по 530 лева месечно, ведно с предявените икове за присъждане на мораторна лихва за периода от 31.05.2017г. до 27.05.2020г. в размер на 966 лева и законна лихва върху главницата от 3180 лева, считано от деня на завеждане на иска до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Д. К. Н. да заплати на [община] сумата в размер на 500 /петстотин/

лева, представляваща разноси по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: